

Arrest

nr. 213 959 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PLATTEAU
Jan van Rijswijcklaan 210
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ESHAGHZEY, die loco advocaat J. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende sinds 2005 een asielaanvraag in, alsook een hele reeks aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en aanvragen gezinshereniging die alle tot niets geleid hebben.

1.2. Op 6 juli 2017 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden als dader/mededader wegens heling van zaken (witwassen) en informaticabedrog.

1.3. Op 4 oktober 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 31 oktober 2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op 9 november 2017 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.6. Op 5 maart 2018 besliste de verwerende partij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.7. Op 20 maart 2018 besliste de verwerende partij opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen werd een schorsings- en annulatieberoep ingediend dat werd verworpen bij arrest nr. 213 958 van 13 december 2018.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Voor wat betreft de bijlage 13septies

De verzoekende partij werd op 16 april 2018 gerepatrieerd naar haar land van herkomst. De bestreden bijlage 13septies werd derhalve uitgevoerd. De Raad kan niet ongedaan maken wat reeds uitgevoerd werd, zodat niet langer blijkt dat de verzoekende partij een belang kan doen gelden in de mate dat haar beroep is gericht tegen deze bijlage 13septies. Aangezien ter terechtzitting beide partijen zich akkoord verklaren met deze zienswijze, is het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies.

2.2. Voor wat betreft de bijlage 13sexies

Er zit een periode van 15 dagen tussen het thans bestreden inreisverbod en het later opgelegde inreisverbod, bedoeld in punt 1.7. Het zijn nagenoeg identieke beslissingen, die beide een geldingsduur hebben van 8 jaar.

Wanneer de overheid, zonder daartoe gedwongen te zijn, een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637).

Het gegeven dat de verwerende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk stelt dat zij het niet eens is met de door de voorzitter uiteengezette zienswijze, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Waar ze ter terechtzitting voorts stelt dat de Raad niet kan overgaan tot de vaststelling van een impliciete intrekking van het inreisverbod van 5 maart 2018, daar uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat zij zou zijn overgegaan tot een intrekking van deze beslissing, dient de Raad op te merken dat hij niet overgaat tot de vaststelling dat het bestreden inreisverbod expliciet werd ingetrokken. Waar de voorzitter ter terechtzitting opmerkt dat inreisverboden niet cumulatief kunnen worden opgelegd, zodat het de verzoekende partij thans is verboden het Rijk binnen te komen gedurende een periode van 8 jaar en niet van 16 jaar, betwist of weerlegt de verwerende partij dit niet.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat het thans bestreden inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken en werd vervangen door het in punt 1.7. bedoelde inreisverbod. Het beroep is derhalve zonder voorwerp geworden voor zover het gericht is tegen het in punt 1.6. bedoelde inreisverbod.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies en is zonder voorwerp voor zover het is gericht tegen de bijlage 13sexies. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het gegeven dat één van de twee bestreden beslissingen als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA